

Arrest

nr. 194 594 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. COPPENS
Neerveldstraat 101-103
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 10 september 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf (visum type D) als student.

Op 24 september 2012 nam de gemachtigde een positieve beslissing over verzoekster haar aanvraag voor een visum lang verblijf als student.

Op 5 februari 2013 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2013.

Op 15 december 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep bij arrest van 11 augustus 2016 met nummer X verwierp.

Op 26 januari 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie met haar Belgische partner A.R.

Op 24 juli 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 26/01/2017 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...].1987

Geboorteplaats: Y.

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar partner, de genaamde R. A. C. J. G. [...].1958 van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan als bewijs van bestaansmiddelen een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij voor de periode februari tot december 2016 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Op 24 juli 2017 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het blijkt niet uit het administratief dossier dat deze beslissing aan verzoekster werd betekend.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit).

Zij verschaft in haar synthesememorie de volgende toelichting:

"Middel 1: schending van artikel 52, §4, 5de lid van het Koninklijk Besluit

Bij de Aanvraag voegde Verzoeker de volgende documenten toe in toepassing van artikel 40ter van de Verblijfswet, zoals tevens bevestigd in stuk 3:

- *Betaling bijdrage;*
- *Paspoort Marokko;*
- *Verklaring tot wettelijke samenwoning;*
- *Politieonderzoek;*
- *Attest van immatriculatie;*
- *Bestaansmiddelen referentiepersoon;*
- *Bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden;*
- *Notariële akte van nalatenschap (bewijs woonst)*
- *Ziektekosten en hospitalisatieverzekering;*
- *Bewijzen relatie.*

Het gemeentebestuur maakt bij de verzending van de Aanvraag onmiddellijk de volgende commentaar: "De referentiepersoon heeft als bestaansmiddelen een werkloosheidsuitkering". Bijzonder is dat deze verzending reeds gebeurde op 14 februari 2017, wat minder dan een maand na de Aanvraag is. Gelet op het feit dat art 40ter van de Verblijfswet het volgende bepaalt: "de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt", is het duidelijk dat het gemeentebestuur reeds bij de aanvang van de procedure op de hoogte was dat niet alle vereiste documenten door Verzoeker werden overgemaakt.

De procedure vervat in artikel 52 §3 van het Koninklijk Besluit schrijft voor dat indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, de gemeente de aanvraag dient te weigeren. Het gemeentebestuur heeft nagelaten dit te doen.

Bovenop het feit dat de gemeente reeds op de hoogte was dat niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt, en dit minstens reeds op 17 februari 2017 hetgeen duidelijk vóór het verstrijken van de drie maanden termijn voorgeschreven in zowel artikel 52 §3 als 54§4 van het Koninklijk Besluit, heeft de gemeente het dossier toch onmiddellijk doorverwezen naar de gemachtigde van de minister. Verweerster werpt in haar conclusie het volgende op: "De gemeente dient uitsluitend na te gaan of een bewijs van identiteit én of documenten, waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikelen 40bis of 40ter vervuld zijn, werden overgemaakt." Verder stelt Verweerster dat de gemeente enkel een formele en geen inhoudelijke beoordeling te maken van de gevoegde documenten.

Bij deze formele beoordeling heeft de gemeente toch onmiddellijk de opmerking gemaakt, en dit blijkt ontegensprekelijk uit stuk 3, dat de referentiepersoon enkel een werkloosheidsuitkering heeft als bestaansmiddel. Dit toont aan dat er bij gemeente, zonder een inhoudelijk beoordeling te maken van de stukken zelf, reeds wist dat niet alle nodige bewijsstukken werden overgemaakt. Het feit of er al dan niet een bewijs werd ingediend dat aan zou kunnen tonen dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt, valt dus binnen de formele beoordelingsplicht van het gemeentebestuur. Bij de uitoefening van de verplichting van de gemeente om na te gaan of alle vereiste documenten werden overgemaakt, werd reeds duidelijk dat dit niet het geval was. Het dossier toch als volledig beschouwen, wetende dat het in

casu niet volledig was, is een miskennen van de beoordelingsverplichting vervat in artikel 52 van het Koninklijk Besluit.

Indien de procedure artikel 52 §2 van het Koninklijk Besluit gerespecteerd zou zijn geweest door de gemeente, had Verzoeker nog tot drie maanden na de Aanvraag de tijd om deze bijkomende documenten in te dienen. Zoals hierboven reeds gesteld, werd het dossier onmiddellijk doorverwezen naar de gemachtigde van de minister. De niet-naleving van deze procedure schendt dus de belangen van Verzoeker.

Het is daarbij ook opmerkelijk dat de Beslissing vermeldt dat de Aanvraag wordt geweigerd in uitvoering van artikel 52, 4§4, 5de van het Koninklijk Besluit. Aangezien de gehele procedure vervat in artikel 52 van het Koninklijk Besluit duidelijk werd geschonden, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onmogelijk een beslissing nemen op basis van voornoemd artikel.”

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Verzoeker wenst andermaal de aandacht te vestigen op het de Aanvraag en op de verzending van de Aanvraag vervat in stuk 3.

Volgens de Verblijfswet heeft Verzoeker drie maanden om alle bewijsstukken over te leggen. In de Aanvraag is duidelijk dat de gemeente heeft nagelaten aan Verzoeker te vragen om bijkomende stukken over te maken binnen deze drie maanden. Gelieve hierbij te noteren dat Verzoeker deze bewijsstukken wel degelijk in haar bezit had. Ik voeg deze hier toe als stuk 6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de feiten en de belangen om zo te komen tot een deugdelijke besluitvoering. Verzoeker dacht dan ook dat zij er redelijkerwijze op kon vertrouwen dat de gemeente haar zou verzoeken om eventuele bijkomstige bewijsstukken alsnog voor te leggen in het kader van de in het zorgvuldigheidsbeginsel vervatte informatieplicht. Aangezien het duidelijk is dat de gemeente reeds van in het begin wist dat de Aanvraag onvoldoende was, werd er op geen enkele manier rekening gehouden met de belangen van Verzoeker. Naast de Beslissing werd aan Verzoeker ook het Bevel betekend.

Er wordt niet betwist dat de Beslissing afdoende gemotiveerd werd. De in de Beslissing zelf wordt er echter geen uitspraak gedaan over eventuele verwijderingsmaatregelen. Meer nog, de Beslissing vermeldt zelfs in de hoofding dat deze wordt genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Desalniettemin werd tegelijkertijd met de Beslissing aan Verzoeker het Bevel betekend.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is in principe een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden, zodat zij onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (de Motiveringswet) valt.

Artikel 3 van de Motiveringswet bepaalt het volgende:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het Bevel wordt hier als stuk 6 toegevoegd om nogmaals aan te tonen dat Verweerster, tijdens de vele feitelijke en procedurele voorafgaande, nooit enige zorgvuldigheid heeft aangetoond. Het blijkt dan ook duidelijk dat Verzoeker er op geen enkel moment heeft op kunnen vertrouwen dat het gemeentebestuur haar zorgvuldigheidsplicht zou respecteren. Dit is een duidelijke schending van de belangen van Verzoeker.”

Gelet op de onderlinge samenhang worden de twee middelen tezamen behandeld.

Verzoekster voert in wezen aan dat de gemachtigde van de gemeente op de hoogte was van het gegeven dat zij geen bewijs had toegevoegd dat de referentiepersoon actief naar werk aan het zoeken was en zodoende de aanvraag niet had mogen overmaken aan de gemachtigde maar verzoekster overeenkomstig artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit erop had moeten wijzen dat zij haar

aanvraag moest vervolledigen met bijkomende stukken. Zij meent dan ook dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan door het dossier, zonder haar op deze onzorgvuldigheid te wijzen, over te maken aan de gemachtigde. Verzoekster meent verder dat de gemachtigde onzorgvuldig gehandeld heeft door haar enerzijds een beslissing te betekenen van weigering van verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds toch een beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten .

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert een schending van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit aan.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het gemeentebestuur na te hebben vastgesteld dat verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning en een paspoort van Marokko, bestaansmiddelen referentiepersoon, notarieel document huisvesting, aansluiting ziektekostenverzekering, bewijzen relatie, politieonderzoek, attest van immatriculatie, bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden en een hospitalisatieverzekering bij en volgend op haar aanvraag had ingediend, de aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter beoordeling van de aanvraag. Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen aangeeft, is de gemachtigde van de burgemeester enkel nagegaan of verzoekster alle nodige stukken had voorgelegd alvorens het dossier over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* heeft de gemachtigde van de burgemeester vastgesteld dat verzoekster alle nodige stukken had voorgelegd, waaronder een stuk ter staving dat haar Belgische partner over bestaansmiddelen beschikt waarop hij het dossier heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Het is aan de gemachtigde van de staatssecretaris om nadien na te gaan of dit stuk afdoende bewijst dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, *quod non in casu*. De gemachtigde van de burgemeester gaat met andere woorden enkel na of er stukken zijn neergelegd die het beschikken over voldoende bestaansmiddelen eventueel kunnen bewijzen en kan geenszins overgaan tot een inhoudelijke beoordeling. Verzoekster houdt onterecht voor dat de gemachtigde van de burgemeester haar op haar eigen onzorgvuldigheid had moeten wijzen alvorens de aanvraag over te maken aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Er kan niet afgeleid worden uit de “commentaar” op de fax van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw “*de referentiepersoon heeft als bestaansmiddelen een werkloosheidsuitkering*”, dat de gemeente op de hoogte was dat niet alle vereiste documenten door verzoekster werden overgemaakt en dus moedwillig de aanvraag aan de gemachtigde werd overgemaakt zonder een bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris, attaché W.V.D., na onderzoek van alle stukken die bij de aanvraag werden ingediend, besloot de aanvraag te weigeren omdat verzoekster niet aantoonde dat haar partner, de Belgische referentiepersoon, actief naar werk aan het zoeken was zoals bepaald in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en er dienvolgens geen rekening kon worden gehouden met de werkloosheidsuitkeringen van verzoeksters partner. Verzoekster betwist deze vaststellingen geenszins. Verzoeksters kritiek dat onterecht wordt verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit is manifest onjuist, gezien het wel degelijk de gemachtigde van de staatssecretaris is die de huidige bestreden beslissing heeft genomen en diende te nemen op die rechtsgrond. De waarnemend burgemeester heeft de bestreden beslissing enkel betekend aan verzoekster. De Raad wijst erop dat wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf

gerechtigd te worden, toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekster naliet bepaalde bewijsstukken bij haar aanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat *in casu* besloten kan worden dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster thans een bewijs van inschrijving in een interimkantoor van haar partner. Het is evenwel niet betwist dat dit stuk niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad mag er dan ook geen rekening mee houden (beoordeling *ex tunc*). Het staat verzoekster vrij om in het kader van een eventuele nieuwe aanvraag wel dit stuk te voegen bij de aanvraag.

Waar verzoekster nog kritiek uit op een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat thans de bestreden beslissing enkel de weigering tot verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2017, is. Haar kritiek is dan ook niet dienstig. Voor zover verzoekster verwijst naar een brief van de gemeente van Sint-Pieters-Leeuw van 27 juli 2017 kan de Raad enkel vaststellen dat dit enkel verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat zou betekend zijn, maar zelf geen bevel om het grondgebied te verlaten is. Mogelijks wordt met die brief verwezen naar een andere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van dezelfde datum en zich in het administratief dossier bevindt, doch er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze beslissing ook werd betekend aan verzoekster. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat thans enkel de weigering van verblijf zonder bevel het voorwerp uitmaakt van het beroep. Het kwam verzoekster toe haar rechtsmiddelen -en dus grieven tegen een bevel om het grondgebied- aan te wenden tegen de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, indien dit aan haar reeds werd betekend.

Een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES